

Polski Związek Krótkofalowców jest wiodącą organizacją, skupiającą osoby zainteresowane różnymi formami łączności radiowej i wykorzystaniem ich dla rozwoju własnego i dobra społecznego. PZK dba o rozwój służby radioamatorskiej i radioamatorskiej satelitarnej w Polsce. PZK jest reprezentantem osób zainteresowanych technikami radiowymi wobec instytucji państwowych i organizacji społecznych, krajowych i zagranicznych.

„Krótkofalowiec Polski” – organ prasowy ZG PZK od 1928 roku
Wydawca: ZG PZK
Druk: Wydawnictwo AVT Warszawa, Polski Związek Krótkofalowców

Redakcja:
Remigiusz Neumann SQ7AN, sq7an@pzk.org.pl

Sekretariat ZG PZK:
ul. Modrzewiowa 25, 85-635 Bydgoszcz
adres do korespondencji: skr. poczt. 54,
85-613 Bydgoszcz 13
e-mail: hqpzk@pzk.org.pl, www.pzk.org.pl
Konto bankowe: 33 1440 1215 0000 0195 0797

Centralne Biuro QSL – adres jw.

Prezydium ZG PZK:
- Waldemar Sznajder, 3Z6AEF – Prezes PZK, 3z6aef@pzk.org.pl
- Tadeusz Pamięta, SP9HQJ – Wiceprezes PZK, sp9hjq@pzk.org.pl
- Jan Dąbrowski, SP2JLR – Wiceprezes PZK, sp2jlr@pzk.org.pl
- Piotr Skrzypczak, SP2JMR – Sekretarz PZK, sp2jmr@pzk.org.pl
- Marek Suwalski, SP5LS – Skarbnik PZK, sp5ls@pzk.org.pl
- Roman Bał, SP9MRN – zastępca członka Prezydium
- Jerzy Gomoliszewski SP3SLU – zastępca członka Prezydium

Główna Komisja Rewizyjna:
- Jerzy Najda, HF1D – Przewodniczący GKR PZK, hf1d@pzk.org.pl
- Jerzy Jakubowski, SP7CBG – Wiceprzewodniczący GKR PZK,
sp7cbg@pzk.org.pl
- Leszek Przybylak, SP6CIK – Sekretarz GKR PZK, sp6cik@pzk.org.pl
- Jan Cwikła, SP2X – Członek GKR PZK, sp2x@pzk.org.pl
- Marek Sikora, SQ8MXS – Członek GKR PZK, sq8mxs@pzk.org.pl

Inne funkcje przy ZG PZK:
- Konsultant-koordynator przemienników analogowych i cyfrowych PZK: Andrzej Hyjek SP3IYM, handrzej@gmail.com
- Konsultant-koordynator węzłów APRS PZK: Tomasz Pyda SP8NCG, sp8ncg@wp.pl

Award Manager PZK:
Jan Dąbrowski SP2JLR

ARDF Manager:
Krzysztof Jaroszewicz SQ5ICY, krzysztof.jaroszewicz@gazeta.pl

IARU-MS Manager:
Jan Szostak SP9BRP, sp9brp@wp.pl

Contest Manager:
Kazimierz Drzewiecki SP2FAX, sp2fax@wp.pl

Manager-Koordinator ds. Łączności Krzyżowej PZK (EmCom Manager):
Miochał Wiczyński SP9XWM, sp9xwm@gmail.com
z-ca Hubert Anysz SP5RE,

VHF Manager:
Piotr Szolkowski SP5QAT, pkukf@pzk.org.pl

QTH Manager:
Grzegorz Krakowiak SP1THJ, sp1thj@mierzyn.eu

Packet Radio Manager:
Marek Kulinski SP3AMO, sp3amo@pzk.org.pl

Manager OH PZK:
Andrzej Wawrzynkiewicz SP3TYC, sp3tyc@pzk.org.pl

KF Manager PZK:
Marek Kulinski SP3AMO, sp3amo@pzk.org

Oficer Łącznikowy IARU-PZK:
Paweł Zakrzewski SP7TEV, sp7tev@wp.pl

Administrator portalu i systemów informatycznych PZK:
Zygmunt Szumski SP5ELA, e-mail: admin@pzk.org.pl

ARISS Kontakt Koordynator:
Sławomir Szymanowski SQ300K

Redakcja Radiowego Biuletynu Informatycznego PZK:
Jerzy Tadeusz Kucharski SP5BLD, ul. Sułkowskiego 21, 05-825 Grodzisk Mazowiecki, Skype: sp5bld

Od listopada 2007 zmiany częstotliwości nadawania: niedziela godz. 10.30 na QRG 3700 kHz lub 7090 kHz ± QRM. Program TV o krótkofalowcach „Krótkofalowcy Bis”, www.videoexpres.pl

Redakcja zastrzega sobie prawo do skracania i redagowania nadesłanych tekstów. Redakcja nie ponosi odpowiedzialności za treść ogłoszeń i reklam. Zastrzega sobie prawo do niepublikowania reklam, które mogą być kontrowersyjne lub naruszać prawa osób trzecich, w tym czytelników.

Zespoły robocze PZK

Zgodnie z wcześniejszymi zapowiedziami, na początku lipca br. powołane zostały pierwsze Zespoły Robocze PZK. Zasadniczy zakres zadań zespołów określono w załącznikach do zarządzenia prezesa PZK nr 1/2016 z dnia 7 lipca 2016 r. wydanego na podstawie uchwały Prezydium ZG PZK z dnia 1 lipca 2016 r. Zgodnie z uchwałą, zespoły podlegają bezpośrednio prezesowi PZK, który określa ich kompetencje, zadania oraz koordynuje działalność. Każdy zespół składa się z podstawowego trzonu osobowego, w tym lidera (managera, szefa). Do początkowego składu zespołów – na osobiste zaproszenie prezesa – weszły osoby, które wcześniej deklarowały chęć udziału w pracach. Jednak skład zespołów jest otwarty i zmienia się dynamicznie, albowiem zapraszamy wszystkich, którzy chcą brać udział w pracach! Obecnie składy zespołów są już szersze, niż to początkowo określono, a kolejni Koledzy włączają się we wspólne działania zespołów roboczych: ds. Informacji i Promocji PZK, ds. Szkoleń i Młodzieży oraz ds. Informatyzacji PZK.

Pracy jest dużo... „Raport otwarcia” opublikowany na portalu PZK pokazał, że nie tylko sytuacja finansowa Związku okazała się nie tak dobra, jak to było przedstawiane. Również zaniedbania organizacyjne, zła polityka informacyjna, niedostateczna promocja zewnętrzna i wewnętrzna Związku, brak spójnego systemu szkoleń, nieracjonalna gospodarka zasobami informatycznymi itd. – szczegóły można znaleźć w raporcie. Już na pierwszych organizacyjnych spotkaniach zespołów roboczych, zaproponowano najpilniejsze zmiany

– głównie w zakresie organizacyjnym i wykorzystania platform pracy grupowej w codziennej działalności Związku, które są sukcesywnie wdrażane.

Zespół ds. Szkoleń i Młodzieży opracowuje materiały i metodyki dla systemu szkoleń – nie tylko dla krótkofalarstwa, ale szeroko rozumianej politechnizacji. Przygotowywane są platformy elektroniczne do samodzielnej nauki, ale także dla klubów oraz dla osób szkolących (trenerów/nauczycieli). Pierwszych efektów możemy oczekiwać jeszcze w tym roku.

Zespół ds. Informacji i Promocji PZK zajęli się najpierw naszymi związkowymi mediami informacyjnymi: portalem PZK, „Krótkofalowcem Polskim” i cotygodniowymi komunikatami organizacyjnymi. Opracowano już zasady zbierania materiałów (wiadomości, artykułów), ich redakcji i dalszej dystrybucji – stwarzając załączek Radioamatorskiej Agencji Informacyjnej. Ważne, że wykorzystujemy się przy tym istniejące zasoby, modernizując je i rozszerzając o nowe idee i pomysły. Duża w tym zasługa profesjonalistów, których udało się pozyskać do współpracy.

Zespół ds. Informatyzacji PZK za najpilniejsze uznał restrukturyzację zasobów informatycznych, racjonalizując koszty w stosunku do osiągniętych efektów. Drugim ważnym zadaniem jest rozwój Elektronicznego Systemu Ewidencji PZK jako modernizacji OSEC. Opracowuje się także zasady elektronicznej archiwizacji dokumentów i plików organizacyjnych, co będzie wykorzystane również w projekcie Cyfrowego Archiwum

Vy 73! Waldek 3Z6AEF

FOOT: PREZES PZK: WALDEK 3Z6AEF

UCZESTNICY SPOTKANIA ZESPOŁU INFORMACJI I ROMOCJI PZK: PIOTR SQ9D, ROMAN SP9MRN, REMIGIUSZ SQ7AN, ANDRZEJ SP9ENO – LIDER ZESPOŁU

UCZESTNICY SPOTKANIA ZESPOŁU DS. SZKOLEŃ I MŁODZIEŻY: STOJĄ OD LEWEJ: BOGDAN SP5WA, TOMEK SP5XO, RYSIEK SQ9MDD, TOMEK SP5PY, PIOTR SQ5JRC, TOMEK SP7V. KLĘCZĄ OD LEWEJ: TOMEK SP5CCC, TOMEK SP5UAF

Krótkofalarstwa Polskiego, we współpracy z klubem OTC PZK.

Wszystkie zespoły na co dzień pracują w trybie zdalnym, wykorzystując uzgodnione platformy, dostępne bezpłatnie. Bezpośrednie spotkania są ograniczane do kilku w roku ze względu na koszty. Pierwszych oficjalnych raportów z działalności zespołów oczekujemy na początku przyszłego roku.

Zapraszamy wszystkich do aktywnego, osobistego włączenia się w działalność zespołów – każda pomoc się liczy, nawet w niewielkim wymiarze czasowym!

Waldemar Sznajder 3Z6AEF – prezes PZK

To Lwów był pierwszy

W roku 2016 obchodzimy 90. rocznicę powstania Lwowskiego Klubu Krótkofalowców.

Lwowski Klub Krótkofalowców zapisał się w sposób szczególny w historii krótkofalarstwa nie tylko dlatego, że ze Lwowem wiążą się pierwsze próby amatorskich łączności radiowych w roku 1918, ale przede wszystkim to tu wzorcowo zainicjowano ruch radioamatorski.

Wyjątkowa aktywność krótkofalowców skupionych w LKK zdecydowała o powstaniu Polskiego Związku Krótkofalowców w roku 1930 i w takiej formule organizacyjnej, która przetrwała do roku 1939.

Historia Lwowskiego Klubu Krótkofalowców to w dużej części zapis historii Polskiego Związku Krótkofalowców. To między innymi we Lwowie rodziło się polskie krótkofalarstwo.

Początki ruchu radioamatorskiego we Lwowie

Początki amatorskiego ruchu krótkofalowego związane są z eksperymentami Stanisława Stankiewicza (TPFE, też TPFI). W 1918 roku, jeszcze bez amatorskiego znaku wywoławczego, przeprowadzał próby wykorzystania nadajnika iskrowego z lotniska Skniłów we Lwowie.

Powszechny charakter ruch radioamatorski zaczął przybierać dopiero od 1924 roku, kiedy dwutygodnik „Radio”, wydawany przez braci Stanisława i Janusza Odyńców, zainicjował zakładanie radioklubów. Lwów był w czołówce miast, gdzie powstawały radiokluby. Rozwojowi ruchu radioamatorskiego sprzyjało też wiele innych czynników silnie występujących we Lwowie.

Wymienić tu należy przede wszystkim następujące fakty:

- we Lwowie działała politechnika silnie związana z podobnymi uczelniami w Europie. Z Politechniki Lwowskiej wywodziły się kadry specjalistów radia,
- we Lwowie aktywnie funkcjonowało wiele przedstawicielstw wielkich firm elektrycznych i radiotechnicznych, między innymi Siemens,
- dostępna była fachowa literatura i prasa, szczególnie z Niemiec i Austrii,
- Wojsko Polskie, żywo zainteresowane kształceniem kadr łącznościowców dla swoich potrzeb, skutecznie wspierało amatorski ruch krótkofalowy,
- rozwój radiofonii spowodował, że we Lwowie powstało wiele firm produkujących podzespoły i sprzęt radiowy,
- aktywna działalność młodych entuzjastów radia i radiokomunikacji amatorskiej, dla których krótkofalarstwo było ważnym elementem ich kariery życiowej i jemu też się poświęcili,
- Lwów był najbardziej radiofonizowanym miastem w Polsce. W 1939 roku było tu zarejestrowanych 45 tysięcy abonentów radiowych.

W takich sprzyjających warunkach w roku 1924 pojawiają się we Lwowie pierwsze amatorskie stacje krótkofalowe (Jan Ziembicki LM3), a w roku 1926 powstaje Lwowski Klub Krótkofalowców.

Lwowski Klub Krótkofalowców został założony w grudniu 1926 roku. Liczył wtedy tylko sześciu członków. Byli to:

- Jan Ziembicki TPAR (później SP3AR, SP1AR, powojenny SP6FZ),

- Stanisław Kozłowski TPBB (później SP3BB),
- Waław Frydman TPBF (później SP3BF),
- Jan Kozieł TPBG (później SP3BG),
- Władysław Oleksin TPCF (później SP3CF),
- Stanisław Komarnicki TPCG (później SP3CG), który został pierwszym prezesem klubu.

Lwowski Klub Krótkofalowców zawdzięcza swoją barwną historię licznej grupie pasjonatów krótkofalarstwa, wśród których postacią wiodącą był Jan Ziembicki. Bez jego krótkofalarskiej pasji i ciężkiej pracy wspieranej finansowo przez jego rodziców, LKK nie osiągnąłby tak znaczącej pozycji.

Poniżej postaram się pokrótce przedstawić założycieli LKK.

Stanisław Komarnicki po ukończeniu gimnazjum w roku 1927 rozpoczął studia na Oddziale Elektrotechnicznym Wydziału Mechanicznego Politechniki Lwowskiej. Studia ukończył w 1940 roku i otrzymał dyplom inżyniera elektryka. Naukę łączył z pracą zawodową w dziedzinie elektromedycyny. Od 1934 roku był asystentem na Uniwersytecie Lwowskim.

W grudniu 1926 roku był współzałożycielem Lwowskiego Klubu Krótkofalowców. Objął w nim funkcję sekretarza. Był bardzo aktywnym członkiem LKK, pełniąc w nim, aż do wybuchu wojny w 1939 roku, szereg funkcji, między innymi sekretarza w kolejnych kadencjach zarządu LKK, kierownika Sekcji DX, kierownika Sekcji Technicznej, redaktora naczelnego „Krótkofalowca Polskiego”. W listopadzie 1938 roku wybrano go na prezesa Lwowskiego Klubu Krótkofalowców na kadencję 1938/1939.

Jan Ziembicki równie aktywnie działał i odnosił sukcesy w krótkofalarskiej działalności sportowej i konstruktorskiej. Stworzył w 1935 roku pierwszy w Polsce amatorski, superheterodynowy odbiornik krótkofalowy oraz w 1936 roku pierwszy odbiornik telewizyjny z tarczą Nipkowa, a od stycznia 1937 roku nadawał regularne audycje telewizyjne

w systemie Bairda, oglądane w odległości ponad 160 km od Lwowa.

Jako konstruktor miał na swym koncie wiele nowatorskich urządzeń, w tym radiostację na pasma 56 MHz i 430 MHz. Doskonale wyposażona stacja krótkofalowa Jana Ziembickiego była najlepszą w ówczesnej Polsce i to dzięki niej osiągał duże sukcesy w eterze. Był jedynym z dwóch polskich krótkofalowców, którzy w okresie międzywojennym przekroczyli magiczną wtedy granicę łączności ze stu krajami. Jako drugi polski krótkofalowiec otrzymał w 1930 roku dyplom WAC.

W okresie okupacji pracował w Zakładzie Fizyki Uniwersytetu Lwowskiego, był kierownikiem warsztatów elektromedycznych okręgu lwowskiego. Równocześnie pracował, jako starszy asystent w Instytucie Sanitarno-Bakteriologicznym im. prof. Weigla. Wykorzystując swoją pozycję zawodową, pomagał kolegom z Lwowskiego Klubu Krótkofalowców, między innymi Janowi Świtalskiemu (SP1MJ) oraz jego bratu Stanisławowi. Korzystając z okazji, jaką dawała legalna praca w laboratorium Instytutu, wykonywał dla potrzeb AK sprzęt łączności, w tym bateryjne radiostacje dla potrzeb konspiracji miejskiej. Radiostacje te testował i później wykorzystywał w konspiracji Jan Świtalski (SP1MJ). Po wojnie pracował z Bielawy pod znakiem SP6FZ.

Działalność organizacyjna LKK

Od pierwszych dni powstania LKK dążył do skupienia w swoich szeregach krótkofalowców z terenu całego kraju. Robił to skutecznie, konkurując z Polskim Klubem Radionadawców z Warszawy. Dla podniesienia organizacyjnej atrakcyjności swojej oferty LKK uruchomił biuro QSL obsługujące całą Polskę oraz od roku 1929 rozpoczął wydawanie miesięcznika „Krótkofalowiec Polski”. Miesięcznik ten stał się głównym i jedynym organem prasowym krótkofalowców polskich, a później oficjalnym organem prasowym PZK. Tak aktywna działalność sprawiła, że w lutym 1930 roku szeregi LKK liczyły ponad stu członków z całej Polski. Był to największa organizacja zrzeszająca krótkofalowców w Polsce.

Od początku swej działalności LKK prezentował też inicjatywy mające na celu zorganizowanie ruchu krótkofalarskiego w Polsce na bazie federacji autonomicznych klubów lokalnych. Lwowski Klub Krótkofalowców był również aktywny na arenie międzynarodowej. Skuteczność tego działania zaowocowała we wrześniu roku 1928 przyjęciem LKK do IARU, jako oficjalnego przedstawiciela polskich krótkofalowców w organizacji zrzeszającej radioamatorów z całego świata. LKK pozostawał przedstawicielem Polski w IARU aż do roku 1932, kiedy zrzekł się tej reprezentacji na rzecz Polskiego Związku Krótkofalowców.

W roku 1933 Lwowski Klub Krótkofalowców zorganizował I Międzynarodowe Zawody PZK. To jedne z najstarszych zawodów międzynarodowych. Dzisiaj są nadal organizowane pod nazwą SPDX Contest.

Wśród wielu znaczących sukcesów organizacyjnych LKK trzeba wymienić udział

członków Klubu w akcji przeciwpowodziowej w lutym roku 1929. LKK oddał do dyspozycji władz 5 stacji radiowych rozlokowanych wzdłuż rzeki San. Akcja pomocy, którą zorganizował LKK, była pierwszą taką akcją w Europie i pokazała sprawność organizacyjną i techniczną krótkofalowców w sytuacjach kryzysowych.

Dowodem sprawności organizacyjnej LKK była wyprawa na Howerłę, której głównym inicjatorem był Stanisław Komarnicki, późniejszy prezes LKK. Wyprawa na Howerłę (Karpaty Wschodnie) zorganizowana została w lipcu 1930 roku. Była największą amatorską wyprawą doświadczalno-naukową w Europie i na świecie. Pogram trwającej prawie miesiąc ekspedycji obejmował ocenę propagacji fal radiowych, wpływ warunków meteorologicznych na łączność radiową, analizę propagacji z uwzględnieniem stref martwych, zasięg fal ultrakrótkich, wpływ anten nadawczych na zasięg, itp. Ekspedycja wyposażona była w sprzęt radiowy pozwalający na pracę do 100 MHz. Uczestnikami wyprawy byli: Jan Ziembicki (SP3AR), Ignacy Leimberg (SP3LD), Władysław Setkowicz (SP3LI), Zdzisław Bielecki (SP3FQ), Włodzimierz Lewicki (SP3GR), Stefan Kuryłowicz (SP3LR), Jakub Henner (SP3FG) oraz delegaci władz wojskowych.

Sukcesy sportowe

Oddzielny rozdział sportowych sukcesów krótkofalowców ze Lwowa to łączności ze wszystkimi kontynentami i wydawany za to osiągnięcie dyplom WAC. Pierwszy taki dyplom dla LKK zdobył w 1930 roku, wspominany wcześniej wielokrotnie, Jan Ziembicki (SP3AR). Był to drugi dyplom WAC zdobyty przez krótkofalowca z Polski.

W listopadzie 1936 roku dyplomy WAC otrzymali ksiądz Dominik Chwojka (SP1FF) z Trembowli i Władysław Stefan (SP1BQ). Trzy miesiące później, w styczniu 1937 roku, dziesiąty dyplom WAC dla LKK zdobył Tadeusz Chmielewski (SP1FP). W tym samym roku kolejny dyplom WAC otrzymał Jan Świtalski (SP1MJ). Tego też roku liczba dyplomów WAC w LKK wzrosła do trzynastu. Obie stacje klubowe Lwowskiego Klubu Krótkofalowców SP1LW i SP1LK zdobyły rok po roku (1937, 1938) dyplomy WAC. Dyplom WAC posiadali: Piotr Śliwiak (SP1AH), Jan Ziembicki (SP3AR), Władysław Stefan (SP1BQ), Juliusz Wierdak (SP1CO), Józef Zeizer (SP1DT), Dominik Chwojka (SP1FF), Sekcja Krótkofalowa Korpusu Kadetów Nr 1 (SP1FI), Andrzej Progułski (SP1FM), Włodzimierz Lewicki (SP3GR), Zdzisław Vrabetz (SP1IA), stacje klubowe LKK (SP1LK oraz SP1LW), Zenon Leńko (SP3LZ), Jan Świtalski (SP1MJ). Łączności z sześcioma kontynentami mieli ponadto: SP1FL, SP1FP, SP1HN, SP3DA, SP3FS, SP3LI. Nie zgłosili oni jednak wniosków na dyplom WAC. Należy też wspomnieć o zaczynającym się wtedy współzawodnictwie DXCC. W tamtym czasie na liście DXCC znajdowało się zaledwie dwudziestu dziesięciu krótkofalowców z potwierdzeniem łączności z ponad stu podmiotami, w tym zaledwie sześciu z Europy. Tuż przed wybuchem wojny w 1939 roku Jan Ziembicki (SP1AR) uzyskał potwierdzenia łączności ze

stu czterema podmiotami wg listy DXCC.

O kwalifikacjach sportowych członków LKK świadczą też wyniki zawodów krajowych i międzynarodowych, w których zwyciężali członkowie LKK. W najbardziej prestiżowych zawodach, jakimi były Międzynarodowe Zawody PZK, puchar PZK trzy razy z rzędu zdobywali właśnie członkowie LKK. Dominowali bezdyskusyjnie w krótkofalarstwie polskim.

„Krótkofalowiec Polski”

Z inicjatywy zarządu LKK w styczniu roku 1929 wydany został pierwszy numer „Krótkofalowca Polskiego”. Zarząd klubu rozumiał rolę mediów w promocji krótkofalarstwa. Pierwszym redaktorem naczelnym „Krótkofalowca Polskiego” był Stanisław Kozłowski (TPBB). Tytuł był prawną własnością LKK i jego oficjalnym organem prasowym.

Poczynając od roku 1930 został też uznany za statutowy organ prasowy Polskiego Związku Krótkofalowców. Przez jedenaście lat wydawania „KP” zadrukowano ponad dwa i pół tysiąca stron, opublikowano ponad dwieście artykułów technicznych, prawie trzysta komunikatów ZG PZK oraz klubów regionalnych z Polski.

Okupacja

W 1939 roku sprzęt radiowy członków LKK pracował w sieciach łączności OPL i służb miejskich. Obsługiwali je krótkofalowcy z LKK, m.in.: Tadeusz Matusiak (SP1XA), operatorzy stacji klubowej Korpusu Kadetów Nr 1 (SP1FI), Jan Świtalski (SP1MJ), Zygmunt Chowaniec, Jerzy Urbański (PL1080) i inni. W czasie obrony Lwowa pracowały co najmniej dwie sieci UKF utworzone przez LKK tuż przed wybuchem II wojny światowej. Szkielet tych sieci przetrwał w nieco zmienionej formie aż do roku 1945. Były to wewnętrzna miejska sieć UKF oraz zewnętrzna sieć KF. Sieć UKF obsługiwał Jan Świtalski (SP1MJ). W sieciach tych używano radiostacji UKF produkowanych przez laboratorium LKK i obsługiwanych w większości przez radiotelegrafistów z LKK.

Radiostacja klubowa Korpusu Kadetów Nr 1 (SP1 FI) w czasie obrony Lwowa w 1939 roku zainstalowana była w podziemiach Politechniki Lwowskiej i pracowała w sieci OPL. W dniu 18 września 1939 roku została rozebrana przez Zygmunta Chowańca i jego kolegów. Za tę działalność radiową zostali oni aresztowani przez NKWD i otrzymali wyroki więzienia za działalność przeciwko ZSRR.

Na mocy paktu Ribbentrop–Mołotow, 22 września 1939 roku do Lwowa wkroczyły oddziały Armii Czerwonej. Dla obywateli polskich oznaczało to masowe deportacje i przesiedlenia. Dotknęły one też członków LKK. NKWD aresztowało wtedy m.in.: Zygmunta Chowańca, Jerzego Urbańskiego (PL1080) i Antoniego Millera. Przeszukało też mieszkania innych członków LKK, którzy w tym czasie pełnili jeszcze służbę w Wojsku Polskim, jak np. Józefa Napórko (PL355). Po zajęciu Lwowa przez wojska niemieckie nastąpiła druga fala prześladowań, której ofiarą stał się m. in. Andrzej Progułski (TPFM, SP3FM).

Kolejne represje dotknęły krótkofalowców lwowskich po ponownym wkroczeniu do Lwowa Armii Czerwonej w 1944 roku. Organy NKWD w ramach zwalczania polskiego podziemia aresztowały wtedy wielu członków LKK, zaangażowanych w działalność konspiracyjną, przede wszystkim radiotelegrafistów. Tym razem dotknęło to m.in.: Tadeusza Chmielewskiego (SP3DG, SP1FP), Edwarda Świąża (SP1HZ) i Jana Świtalskiego (SP1MJ).

Reaktywacja LKK

Po odzyskaniu przez Ukrainę niepodległości, Lwowski Klub Krótkofalowców z woli krótkofalowców lwowskich został reaktywowany. Nastąpiło to w listopadzie 2001 roku, w 75 rocznicę założenia lwowskiego klubu. Dla upamiętnienia tamtych pionierskich wydarzeń zarząd Lwowskiego Klubu Krótkofalowców zatwierdził regulamin i rozpoczął wydawanie dyplomu „75 Lat LKK”, a w grudniu 2001 roku w eterze zabrzmiał znak wywoławczy EM75W.

W ostatnich latach aktywność LKK obejmowała wiele wydarzeń, między innymi te związane z wizytą we Lwowie papieża Jana Pawła II czy skonstruowaniem przez Ignacego Łukasiewicza pierwszej na świecie lampy naftowej. Dowodem uznania dla dokonania przedwojennego LKK jest uczestnictwo we władzach Lwowskiego Klubu Krótkofalowców polskich krótkofalowców. Wybierani są oni spośród honorowych członków LKK.

Aktualnie wiceprezesem LKK jest Zbigniew Guzowski SP8AUP. Pełną listę aktualnych członków honorowych LKK załączam poniżej:

1	DL6ZFG	Rolf Rahne	№20/H
2	RA3CC	Walerij Gromow	№18/H
3	SP2B	Jan Gimiński	№5/H
4	SP2JMR	Piotr Skrzypczak	№50/H
5	SP2SGF	Maciej Jakimiec	№19/H
6	SP3IQ	Bogdan Machowiak	№21/H
7	SP5CCC	Tomasz Ciepeliowski	№30/H
8	SP5HEN	Ewa Michałowska	№52/H
9	SP5MDB	Mariusz Błądek	№47/H
10	SP5QWJ	Sławomir Bulaewski	№15/H
11	SP5VJO	Jerzy Ostrowski	№12/H
12	SP5XVY	Robert Luśnia	№38/H
13	SP8AJC	Wilhelm Wrona	№27/H
14	SP8AQA	Jerzy Gąbka	№8/H
15	SP8AUP	Zbigniew Guzowski	№6/H
16	SP8HAU	Stanisław Koszkievicz	№32/H
17	SP8HXU	Lesław Gruszkiewicz	№11/H

DZWON UFUNDOWANY PRZEZ GRUPĘ CZŁONKÓW HONOROWYCH LKK DLA UPAMIĘTNIENIA 90. ROCZNICY POWSTANIA KLUBU PREZENTUJE JERZY SP8TK

18	SP8IQQ	Benedykt Brodowicz	№26/H
19	SP8MI	Wojciech W. Geło	№7/H
20	SP8MRD	Piotr Ożarski	39/H
21	SP8NFE	Bogdan Sagan	№3/H
22	SP8NFZ	Wiesław Such	№31/H
23	SP8TK	Jerzy Miśkewicz	№48/H
24	SP9ATD	Tadeusz Habil	№16/H
25	SP9EV	Józef Bielec	№49/H
26	SP9IQO	Tadeusz Maciejowski	№35/H
27	SP9JPA	Henryk Zwolski	№28/H
28	SP9LDB	Zbigniew Gala-Opalski	№51/H
29	SQ5ABG	Wiesław Paszta	№14/H
30	SQ5HAU	Krzysztof Wieczerzyński	№17/H
31	SQ5MO	Małgorzata Ostrowska	№33/H
32	SQ7B	Andrzej Buras	№34/H
33	SQ8JLA	Marek Szczurowski	№13/H
34	SQ9CWI	Witold Segeth	№22/H
35	UR3LL	Wiktor Kurylienko	№25/H
36	UR5LCV	Igor Zeldin	№37/H
37	UR5WDX	Ewgenij Plietnew	№10/H
38	UX5HY	Władimir Czumaczienko	№40/H
39	VA3UA	Alex Malikov	№2/H

Podsumowanie

Lwowski Klub Krótkofalowców był fenomenem organizacyjnym. Wiedza i doświadczenie członków LKK służyły jeszcze długo w okresie powojennym, szczególnie gdy reaktywowano Polski Związek Krótkofalowców. Mimo upływu czasu dokonania członków LKK są nadal przykładem do naśladowania wśród krótkofalowców obu sąsiedzkich krajów.

W uznaniu zasług ukraińskich Kolegów dla pielęgnowania naszej tradycji oraz jej kontynuacji Zarząd Główny Polskiego Związku Krótkofalowców uchwałą z dnia 9. kwietnia 2016r. przyznał Odznaki Honorowe PZK trzem zasłużonym dla rozwoju wzajemnych kontaktów członkom LKK:

1. Roman Terlecki UY3WX OH PZK nr 959
 2. Grygorij Belyk US5WSO OH PZK nr 960
 3. Iwan Doskocz UR5WD OH PZK NR 961
- Lwowski Klub Krótkofalowców uchwałą prezydium ZG PZK z dnia 29 marca 2016 roku został odznaczony „Medalem im. Braci Odyńców za Zasługi dla Rozwoju Krótkofalarstwa”. Okazją do odznaczania będą uroczyste obchody jubileuszu 90-lecia LKK odbywające się w ośrodku „Perła Lwowa” w miejscowości Brzuchowice 11 km od Lwowa w dniach 9–11 września br.

Tomasz Ciepeliowski SP5CCC

SP5HS S.K.

W dniu 1.08.2016 w wieku 81 lat odszedł od nas Krzysztof Słomczyński SP5HS. Jeden z najbardziej zasłużonych krótkofalowców SP. Śp. Krzysztof był jednym z reanimatorów PZK w latach 1956–57. Był członkiem Zarządu Głównego PZK oraz uczestniczył w redagowaniu „Krótkofalowca Polskiego”. Był odznaczony Odznaką Honorową PZK o numerze 007 oraz w 2002 roku Złotą Odznaką Honorową PZK nr 20.

W latach 1970–1974 piastował funkcję Sekretarza Generalnego PZK i jednocześnie Dyrektora Biura. Przez wiele lat był członkiem Zarządu Oddziału Warszawskiego PZK. W 1959 roku był jednym z 5 członków założycieli SP DX klubu. Był współzałożycielem Klubu Amatorskiej Radiolokacji

Sportowej PZK i wprowadził tę dyscyplinę do IARU. W roku 1990 został wybrany na prezesa PZK (pierwszym po wojnie wybranym w demokratyczny sposób). Funkcję tę pełnił do 1992 r. Był członkiem oraz przewodniczącym Państwowej Komisji Egzaminacyjnej ds. Radioamatorów.

Wchodził w skład Kongresu I Regionu IARU, który odbył się w Warszawie w 1975 r. Był aktywnym działaczem I Regionu IARU. Do 2010 roku był ARDF Managerem PZK i przez cały czas ściśle współpracował z prezydium ZG PZK w różnych dziedzinach naszego hobby i dzięki swojej aktywności był skarbnicą wiedzy na przeróżne tematy związane np. z Regulaminem Radiokomunikacyjnym czy funkcjonowaniem PIR, a później PAR. Był ekspertem i sędzią międzynarodowym w amatorskiej radiolokacji sportowej (ARS, ARDF). W 2008 roku sprawował zaszczytną funkcję Sędziego Głównego na XIV Mistrzostwach Świata ARDF w Hwaseong w Korei Pd.

Nie sposób wymienić w tej krótkiej informacji wszystkich dokonania śp. Krzysztofa SP5HS. Jego pełny życiorys opublikowaliśmy w Komunikacie Sekretariatu ZG PZK nr 24 z dnia 16 czerwca br. oraz w „Krótkofalowcu Polskim” nr 8/2016.

Straciliśmy z naszych szeregów człowieka bardzo pracowitego i w pełni oddanego krótkofalarstwu, a zarazem Członka Honorowego Polskiego Związku Krótkofalowców. Krzysztofie, będzie nam Ciebie bardzo brakowało. Odpoczywaj w pokoju.

Piotr SP2JMR

P.S. Najszczerze kondolencje, skierowane do Rodziny Krzysztofa oraz do PZK, w imieniu Komitetu Wykonawczego 1. Regionu IARU przekazał Don G3BJ – przewodniczący.

Paweł SP7TEV

SILENT KEYS

W OSTATNIM CZASIE ODESZLI
OD NAS NA ZAWSZE:

ZBYSZEK SP3WXL
BOGDAN SP7BRM
JAN PIETRAS SP9ADI